

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του 'Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

'Εσωτερικοῦ :

'Εξωτερικοῦ :

*Ετησίᾳ . . . δρ. 8,— *Ετησίᾳ . . . φρ. 10,—
 *Εξαμηνίως . . . 4,50 *Εξαμηνίως . . . 5,50
 Τριμηνίως . . . 2,50 Τριμηνίως . . . 3,—
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
 ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, 'Εσωτερ. λ. 10· 'Εξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκάστον λεπτ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

'Οδὸς Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

'Εν Ἀθῆναις, 29 Μαρτίου 1914

'Ετος 36ον.—'Αριθ. 17

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ' (Συνέχεια)

'Αλλὰ ὅα ἐπρωτιμοῦσαν, ὡς εἴπαμεν, νὰποθῶν παρὰ γάφισι, εἰς χεῖρα τῶν τῶν θησαυρόν. Αὐτὸ πλέον τοῦ εἶχε γίνῃ μονομανία, ψύχωση. Καὶ ὅταν συνέλαβε μετ' ὀλίγον τὴν τρελλοτέραν ιδέαν, τὸ τοιμηρότερον σχέδιον, δὲν ἐροβήθη διόλου νὰ τὸ ἐκτελέσῃ.

Ἦ ἀτραπὸς, τὴν ὁποίαν διήρχοντο ἐκείνην τὴν σιγμῇ, ἦτο τὸ χεῖλος ἑνὸς βράχου, τὸ ὅποιον ἔχαινε κάτωθεν τῶν εἰς βάθος εἰκοσιν ἕως τριάκοντα μέτρων.

Οἱ ὁδηγοί, συνηθισμένοι εἰς αὐτοὺς τοὺς δρόμους καὶ ἔχοντες πεποιθήσιν εἰς τὰ ζῶα τῶν, οὔτε κ' ἐσυλλογίζοντο τὸν κίνδυνον ἑνὸς παραπατήματος. Ὁ Τζούλης ὅμως τὸν ἐσυλλογίζετο, ὅχι διὰ νὰ τὸν ἀποσύγῃ, ἀλλ' ἀπεναντίας διὰ νὰ τὸν προκαλέσῃ.

Τὸ σχέδιόν του τῶντι δὲν ἦτο τίποτε ὀλιγώτερον, παρὰ νὰ κατακυλίσῃ, μαζὶ μὲ τὸ μουλάρι του, εἰς τὸ βράχον. Καὶ ἄμα ἔφθανε κάτω, ὅα ἔβλεπε τί ὅα ἔκαμνε.

Τί παραφροσύνη! Ἦ πιθανότης ἦτον, ἐνεργήτα τοῖς ἑκατόν, ὅτι ὅα ἐσκοτώνετο μὲ αὐτὸ τὸ κατακυλίσμα· ἀλλ' εἶχε κ' ἑνὰ δέκα τοῖς ἑκατόν, ὅτι ἡμποροῦσε νὰ γλυτώσῃ. Καὶ αὐτὸ τοῦ ἔφθανε. Διότι, ἂν ἔφθανε σῶος καὶ ἀκέραιος εἰς τὸ βάθος τοῦ βράχου, ὅα εἶχε καιρὸν, ἕως νὰ ὑπάρχουν νὰ τὸν εὗρουν, νὰ κρύψῃ τὴν περιουσίαν του εἰς μέρος ἀσφαλές.

'Αφοῦ ἔλαβεν αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, ὁ Τζούλης ἤρχισε νὰ κατασκευῇ τὴν κατάλληλον σιγμῇ, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὸ παράτολμον σχέδιόν του.

Εἰς τὸ βράχον

Ἦ εὐκαιρία αὕτη τῷ παρουσιάσθη ἑκατόν μέτρα πέρα κάτω.

Ἐκεῖ ἡ ἀτραπὸς ἐσκιάζετο ἀπὸ ἑν πε-

λώριον δένδρον μὲ κορυβὸν ἰδιορρόθου σχήματος, τὸ ὅποιον εὐκόλως θανεγνώριζεν ὁ Τζούλης, ἐν ᾗ περιπτώσει ὅα ἤρχετο ἀργότερα νὰ πᾶρῃ τὸν θησαυρόν. Αὐτὸ τὸ δένδρον δηλαδὴ ὅα τὸ εἶχεν ὡς σημάδι. Ἐκτὸς τούτου, ἡ πλευρὰ τοῦ βράχου, εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, εἶχε θάμνους, ἀκόμη καὶ δένδρα, ποὺ ὅα ἐχρησίμευαν διὰ νὰ κρύπτονται καὶ νὰ ἐπιβραδύνουν τὴν πτώσιν του.

Ὁ Τζούλης ὠμοῖαζε μὲ τὰ ἐλεύθερα ἐκεῖνα στρουθία, περὶ τῶν ὁποίων ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ λέγει κάπου, ὅτι εὐκόλως γίνονται ἀετοί. Διότι, μολοντί ἐνεθυμήθη τὸν πατέρα του, μολοντί ὅα ἤθελε, πρὸ τῆς τοιμηρᾶς ἀποπειρᾶς νὰ σφίξῃ τὸ χεῖρ τοῦ φίλου του Λουλού, μολοντί ἐσυλλογίσθη ὅτι ἦτο ἀνοησία νὰ σκοτωθῇ αὐτὸς ἢ νὰ σκατευθῇ, διὰ νὰ σώσῃ ἑν χρηματικὸν ποσόν, τὸ ὅποιον ἀπετέλει ἐλάχιστον μέρος τῆς περιουσίας τοῦ ἑκατομμυριούχου, — ἐν τούτοις, μ' ὅλ' αὐτά, δὲν ἐδίστασεν οὔτε σιγμῇ. Ἦ φιλοτιμία, τὸ πείσμα, ἂν θέλετε, ἦτο ἡ βᾶσις τοῦ χαρικτηρὸς τοῦ μικροῦ αὐτοῦ Παρισινού. Δὲν ὑπεχώρει πρὸ οὐδενός. Ἦτο ὁ γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Γαβριᾶ τῶν «Αἰολίων» καὶ τοῦ μικροῦ τύμπανιστοῦ Μπαρζ.

Ψυχρῶς, ἀπαθῶς, ἐμετροῦσε τώρα τὰ βήματα ποὺ τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ εἶχεν ἐλλέειν...

Ἀκόμη εἰκοσι... ἀκούρη δέκα... ἀκόμη πέντε... Νὰ τὸ μεγάλο δένδρον!

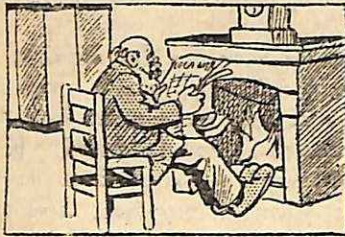
Ἐἶχε κατορθώσῃ σιγά-σιγά σύρῃν τὸν χιλιῶν τοῦ ζώου του, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν ἀκρὴν-ἀκρὴν τῆς ἀτραπῆς, εἰς τὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ, χωρὶς νὰ κινήσῃ τὴν προσοχὴν τῶν περὶ αὐτόν.

Ἐνὰ τελευταῖον βλέμμα

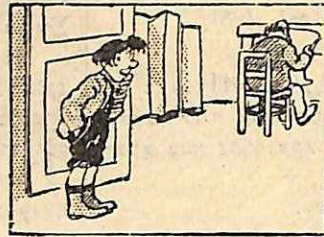

«Καὶ ἀρχίζει ἀμέσως ἑνα φοβερὸν κατακυλίσμα...» (Σελ. 134, στ. α')

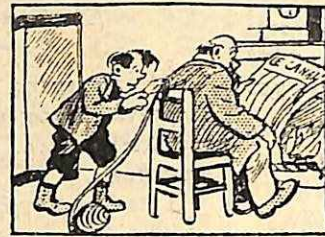
ΜΙΑ ΑΣΧΗΜΗ ΦΑΡΣΑ ΤΟΥ ΤΟΤΟΥ

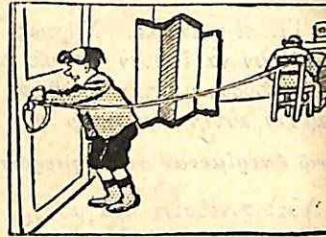
Ο Τότος έχει ένα λαμπρό νου, τον κ. Νικόδημο, ο οποίος τον χαϊδεύει πολύ και είναι ευχάριστος. Αλλά να ιδίτε τώρα τί ώρα τα που του ανταποδίδει ο κύριος βαπτιστικός του της καλωσύνης του!.. Μία

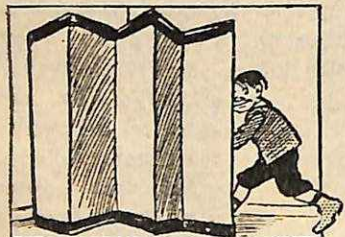
μέρα, που έκανε κρύο, ο κ. Νικόδημος έκκλητο μπροστά στο τζάκι κ' εδιάβαζε ήσυχα την εφημερίδα του. Ο πονηρός Τότος, που άφορμή πάντα ζητούσε να κάνει τον καλόν άνθρωπο να θυμώσει, μπήκε σιγά-σιγά στο δωμάτιο... Ο κ. Νι-

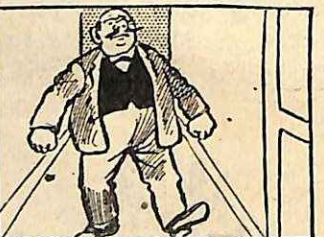
κόδημος, βυθισμένος στο διάβασμα, δεν τον άκουσε καθόλου. Και ο βαπτιστικός έσταθη εκεί από πίσω του, σκεπτόμενος τί κακό να του κάνει. «Ε! δεν ήταν δα κανένα πρόβλημα της αριστητικής, διά να μη τό έβρη. Αυτό τό βρήκε γρήγορα.

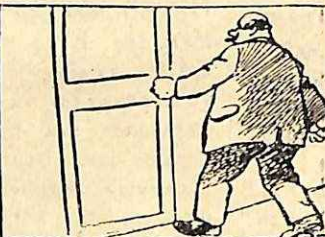
Και άμα είδε ότι ο νουός του, εκεί που έκλιντο, άπεκοιμήθη, ο Τότος έπηρε ένα κουδάρι σπάγο χονδρό, τό εξετύλιξε, κ' έδεσε καλά τή μιάν άκρη του σπάγου στή ράχι της καρέκλας, και τήν άλλη στο πόμολο της θύρας. Ο κατεργαράκος έλο-

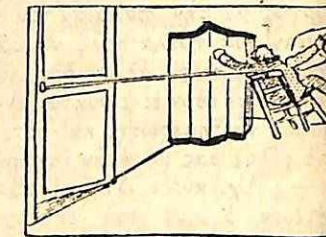
γάριαζεν, ότι ο πρώτος που θα έμπαινε στο δωμάτιο, καθώς θάνοιγε τήν θύρα, θα έβριγνε κάτω τον νουό Νικόδημο και θα ήταν πολύ άστειο... Πράγματι, διά να μη χάσει τό θέαμα, ο Τότος έρύφη όπισω από ένα παραβάν. Και ακριβώς

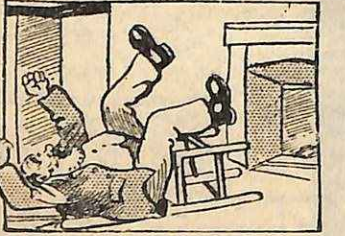
έκείνη τή στιγμή άκουσε τή φωνή του πατέρα του κάτω στον κήπο. Κάποιον έμάλωνα... ήταν θυμωμένος... «Τόσο τό καλλίτερο, έσυλλογίσθη ο Τότος, θα τραβήξη τήν πόρτα με περισσότερη όρμη. Γέλια που θα κόμω!...» Και νά, άκούει σέ

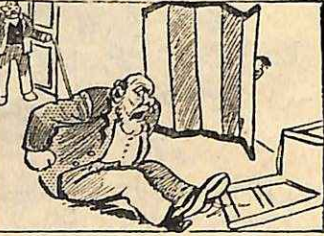
λίγο τά βήματα του πατέρα του έξω στο διάδρομο. Τό πόμολο στρέφεται με κρότο και τή θύρα άνοίγει. Ο νουός Νικόδημος, που τραντάζεται στην καρέκλα του, έβυψε έτρομος, Σύμπωσις, πρό όλίγου να διαβάξη ότι κάπου έγεινε μεγάλος

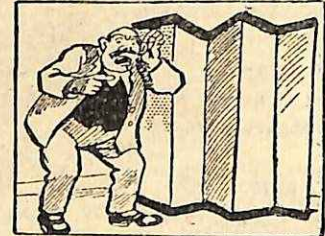
σεισμός. «Ω διάβολε! έσυλλογίσθη, τά ίδια θάχουμε κ' εδώ!» Έκείνη τή στιγμή, ο μπαμπάς του Τότου, αισθανόμενος αντίστασι στή θύρα, τήν έτράβηξε τόσο δυνατά, ώστε η καρέκλα άναποδογυρίσθη και ο κ. Νικόδημος έπεσε κάτω ανάσκελα.

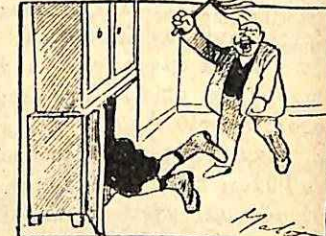
«Σεισμός! εφώνασε καλά τω πατρί!..» «Αι τά πλευρά μου!..» «Μπά! τί έπαθες, Νικόδημο; ρώτησε έκπληκτος ο πατέρας; σου ήλθε ζάλη!..» Ο Τότος, πίσω από τό παραβάν, έξεκαρδίζετο από τά γέλια, κ' εδάγκα-

νε τά γέλια του διά να μην έκραγη. Από τί σχοινί όμως που συνέδεε τήν καρέκλα με τήν θύρα, οι δύο φίλοι ένόησαν τί συνέβη. «Α, έκείνο τό ζιζάνιο, ο Τότος μου έπαίξε πάλι αυτή τήν άσχημη φάρ-

σα!..» έπεν ο νουός. «Πού είναι, να τον διορθώσω εγώ;» εφώνασεν ο πατέρας. Εκείνη τή στιγμή, άκούονται τά γέλια του Τότου, που δεν μπόρεσε πιά να τή κρατήσει. «—Εδώ μου είσαι; Τώρα να ιδής!» Και ο

μπαμπάς άπάξει τήν ξεσκονίστρα των χαλιών — σωστό κνούο — και μετρά τά πλευρά του Τότου. «Α τί ώρατο φύλο! Σας δειχτώ λοιπόν, ότι ο Τότος έκλαψε πολύ περισσότερο απ' ό,τι είχε γελάσει...»

ΤΟ ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟ

— Άκούστε να σας διηγηθώ μιά άλλη θινή ιστορία που έγινε σε μιά έπαρχία, όπως μου διηγείτο η μαμά μου, έλεγεν η μητέρα στα κορίτσια της, όταν έτοιμάθηκαν να πάνε στον τάφο της γιαγιάς των το ψυχосάββατο.

Ήτανε μιά άρχοντοπούλα, που μόλις είκοσι μέρες είχε χάσει τήν μαρούλα της. Κάθε Παρασκευή λοιπόν τό είχε τακτικό να βράση λίγο σάρι και να στείλη κι ένα πρόσφορο στην έκκλησία ως ότου σαραντίση ή θανά της. Αυτό ήταν πολύ καλό για τήν ψυχή της μακαρίτισσας,

της έλεγαν, και η φιλόστοργος κοπέλλα δεν ήθελε καμμιά έβδομάδα ν' άρρίσκη παραπονεμένη τήν ψυχή της μάνας της.

Μιά λοιπόν από της Παρασκευές, σηκώθη με λαχτάρα, όπως πάντα, έτοιμάσε τό σάρι και τό πρόσφορο και τάδωσε της δούλας να τή πρή στην έκκλησιά, αφού πρώτα τή ράντισε με κάμποσα πικρά άχρηα και τή έβάλσε με βουβούς στεναγμούς της ψυχής της.

Σ' ένα παράμερο δρομάκι κι από ένα μικρό σπιτάκι, έβγαιναν κάτι φωνίτσες μικρών παιδιών, σαν μικρών γελιδονιών όταν περιμένουν μ' άνοιχτό τό στόμα τή μαρούλα τους να τή τσίση, και εφώναζαν

κι' αυτά κι' έγύρευαν άνυπόμονα τή γλυκειά ύψη του καρδέλιου που θα μοιραζότανε δίκαια, γλυκά από τή μητερίτσα τους. Εκείνη όμως η δύστυχη, αφού με σπαρτακτική άπελπισία έβριψε τή τελευταία ματιά στο άδειαν δουλάπι, ήλθε κοντά τους, τή χαϊδεύσε με βουρλωμένα μάτια και τή παρηγόρησε με μιά ευεργετική, ψεύτικη έλπίδα, πως ότου τή ψωμί θ' άργήση λίγο να γενή σήμερα, ως ότου τή καίμενα, περιμένοντας μπροστά στο άδειο τραπέζι, άποκοιμηθούν με τή λαχτάρα της έλπίδας.

Η μάνα σκυθρωπή, καταπικραμένη έστεκε στο κατώφλι της πόρτας της, όταν

έξαφνα φάνηκε από μακριά η δούλα της άρχοντοπούλας να περνά για τήν έκκλησία με τό σάρι και τό πρόσφορο στα χέρια.

— Στάσου, της λέει η μάνα με τό θάρρος που τήν έπληξε τό μαρτύριο των παιδιών της; που πής, κορίτσι μου;

— Στην έκκλησιά, απαντά η δούλα. Πάω να δώσω αυτό τό πρόσφορο να μνημονεύσουν τήν κυρά μου.

— Άκου, κορίτσι μου, της λέει. Σ' αυτή τή μικρή φωνή που βλέπεις έδω πέρα, τρία παιδάκια όρσανά, νηστικά, κλαίοντα άποκοιμήθηκαν. Μισός περὶ μεγάλος θάνατ για τήν ψυχή της κυράς σου, αν τό ψωμί αυτό τό φάνε τά όρσανά μου.

Και λυγρός έπιασε τή δύστυχη μητέρα και δεν μπόρεσε να εξασκουήσθ τή μιλιέ της...

Η δούλα, αφού ταλαντεύθηκε λιγάκι, δειλά δειλά, έδωσε τό πρόσφορο στή γήρα κι' έφυγε. Ήρθε στο σπίτι κι' άρχίνησε γρήγορα τήν δουλειά της για να μη βρή καιρο η κυρά της και τή ρωτήση αν έκανε τό θέλημα κι' άναγκασθή να τή πη ψέμμα.

Τήν νύχτα ένα ξανερό όραμα άνησύχησε όλο τό σπίτι.

Η άρχοντοπούλα είδε μ' άνοιχτά σχεδόν τά μάτια τήν μητέρα της να τήν χαϊδεύη στα πόδια, να τήν ήσυχάει από τή τρομάρα της και να της λέει. «Παιδί μου, πολλές φορές ως τώρα μούκανες λειτουργίες και μούστελνες τό σάρι, μα σαν σήμερα ποτέ δεν ευχαριστήθηκα. Έχε τήν ευχή μου». Κι' αφού της είπε γελαστή τή λόγια αυτά, χάθηκε σαν άσπρο σύννεφο.

Η κόρη πετάχθη τρομαγμένη και διηγήθη στον άντρα της τό τί είδε. Φώναξε τή δούλα, τήν ρώτησε αν άλλαξε έκκλησιά σήμερα, αν έδωσε σ' άλλο παπά περὶ εύλαβικό από τους πρώτους τό πρόσφορο, και μετά μικράν αντίστασι τής φοβισμένης δούλας, έμαθε τήν ωραία αλήθεια.

Από τότε τά ψυχосάββατα έπερνε τό σάρι και τά πρόσφορα κι' αντί να τή στέλνη στην έκκλησία, τή μοίραζε στα όρσανα παιδιά, και κάθε φορά έδλεπε τό ίδιο πρώτο χαμόγελο της πελομένης μάνας να γλυκαίνη τά όνειρά τής.

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ ΕΥΣΤΡ. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΣΩΓΡΑΦΙΕΣ

Το Ρυάκι

Στ' όλοκάθαρο τό ρυάκι
Τρέχει τρέχει τό νεράκι
Σιγαλά.
Κάθε χόρτο που είναι μπρός του
Στόν κατήφορο ό άφρός του
Τό κυλά.

Καθιστή σε μιά πεζούλα
Μιά πασίχαρη παιδούλα
Τό κυττά,

Ξύλα ρίχνει χώρα χώρα
Και νομίζει τα βαπόρια
Θωρηκτά.

Πάρα πέρα δυό άγοράκια
Με γυμνά τά ποδαράκια,
Παχουλά,

Περπατούν μέσα στο αulάκι
Και θολώνουν τό νεράκι,
Τί καλά!

Καθισμένη εκεί σιμά τους
Με χαμόγελο ή μιαιμά τους
Τά κυττάζει.

Και στον Πλάστην Ξινους ψάλλει
Που της Άνοιξης τά κάλλι
Μας μοιράζει.

Ι. Χ. ΧΕΛΜΗΣ

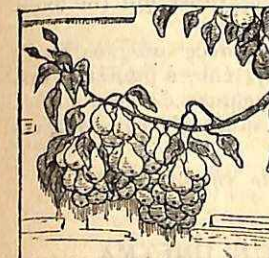
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η πρώτη πίπα

Η ιστορική αυτή πίπα με τό ά λ λόκοτον σχήμα, είναι καμωμένη από ένα μόνον κομμάτι έ ύ λ ου. Προσεφέρθη εις τον σερ Ουάλλτερ Αriegho υπό των Ίνδων της Άμερικης, επί της βασιλείας της Έλνισάδετ. Ίβνε ίσως ή πρώτη πίπα που εισήχθη εις τήν Άγγλίαν.

Αφθονία καρπών

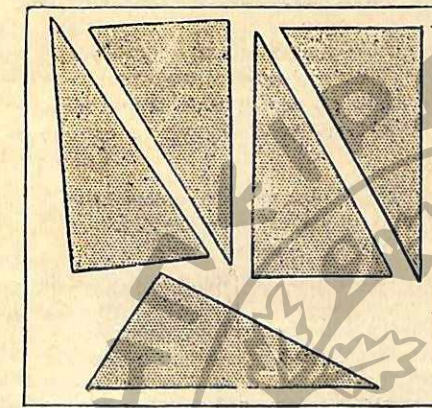
Η εικών αυτή, εκ ζωτογραφίας, παριστά ένα κλώνον μιας άχλαδιδας από τον δενδρόκηπον του κ. Μ. Π. Σαβαρύ,

κτηματίου εις τήν Κουτάνσιν τής Μάγλης (Γαλλία). Μόνον ο κλώνος αυτός έχει επάνω του πενήντατέσσαρα άχλάδια!

Τό πρώτιστον καθήκον του καλού συνδρομητού είναι ή άνανέωσις της συνδρομής του

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α.) Πρόβλημα.

Ίδου πέντε τρίγωνα. Πρόκειται να σχηματίσετε ένα τέλειον τετράγωνον, κόποντες έν των τριώνων αυτών εις δύο και άφίγοντες τά άλλα άκέραια.

β.) Παίγνιον

Έστάλη υπό της Μεγάλης Έλλάδος

ΒΑ	ΣΥΓ	Α	ΚΗΣ	ΒΕ
ΣΑ	ΤΕΑΣ	ΠΑΣ	ΒΑΡ	ΓΡΟΣ
ΤΟ	ΡΦ	ΚΗΣ	ΖΑΠ	ΑΡ

Να συνομολογηθούν αι συλλαβαί αυτές, ώστε ναποτελεσθούν τά όνόματα έξι μεγάλων Έθνικών Ευεργετών.

γ.) Φωνηεντόλιπον

Έστάλη υπό του Πολικού Άστέρος

συ - ον - κ - χρ - κν

Νάναγνωση ή άρχαία αυτή παροιμία.

δ.) Διά τους Γαλλομαθεύς.

Έστάλη υπό της Πρωκίπτης των Δολλαριών

Vivant sans corps,
Parlant sans voix,
Chacun m' endent

Αήλωσις: Αί λύσεις — όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον ά κίλεπτος γραμμάτισμου.

Λύσεις του 15ου φύλλου

α.) Ο σύντροφος του έφημεριδοπώλου εύρίσκεται αν άναστρέψη ή εικών, εις τό άνωθεν του προσώπου του διάστημα, με μάνι τό κεφαλίδι του κασκέτου του. —

β.) La necessité donne de l'industrie. — γ.) Ήλιος, Ξελήνη, Κομήτης, Κρόνος, Άρης, Ποσειδών.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ του τόμου της Διαώρασεως του 1913, κόκκινα με χρυσά γράμματα, δι' όσους θέλουν να χρυσοδέσουν τά φυλλάδια των εις τόμον, είτε ήδη **ΕΤΟΙΜΑ** και πωλούνται εις τό Γραφείον μας. Στέλλονται δε ταχυδρομικώς προς τους έμβάζοντα τό αντίτιμον, δραχ. ή φρ. 1,75.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμός Λύσεων
Δεκεμβρίου - Μαρτίου

ΟΡΟΙ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ & ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ

Οι έχοντες ψευδώνυμον, έγκεικρμένον δια τὸ 1913 συνδρομηταὶ ἢ ἀδελφοὶ συνδρομητῶν, δύνανται νὰ συμμετάσχουν τοῦ διαγωνισμοῦ τούτου τῶν Λύσεων ΔΩΡΕΑΝ.

Πάντες οἱ ἄλλοι πρέπει νὰ ἐσωκλείουν διὰ τὰς λύσεις τῶν ἐκαστοῦ φυλλαδίου, -όσαιδήποτε καὶ ἂν εἴναι, -γραμματοσήμον ἀσφράγιστον 10 λεπτῶν οἱ συνδρομηταὶ καὶ τὰ δέλωφια τῶν, καὶ 20 λεπτῶν οἱ κατὰ φύλλον ἀγορασταὶ, ἄλλως δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν αἱ λύσεις τῶν.

Ο χάρτης τῶν λύσεων ἐπὶ τοῦ ὁποῖου καὶ μόνον δέον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις τῶν πάντες ἀνεξαιρέτως οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1. Αἱ λύσεις τοῦ παρόντος φύλλου εἶνε δεκταὶ πανταχόθεν μέχρι τῆς 27ης Μαΐου, πέραν δὲ τῆς προθεσμίας ταυτῆς, μόνον ἐάν ληφθῶν προ τῆς δημοσιεύσεως τῶν γίνονται δεκταί.

Τοὺς λοιποὺς ὁρους, βραβεῖα κλπ. ἴδε εἰς τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ' καὶ 5', φύλλον πρῶτον ἐ. ἐ. Ὁ Ὁδηγὸς στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

167. Δεξιόγραφος

Ἐν Κράτῳ τῆς Ἀσίας
Εὐθὺς θὶ φανερώσης,
Ἐάν τὸν κάτεικόν του
Μὲ ἄνθη στεφανώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ Κ. Τσαμπούλου

168. Λογοπαικτικὸς Συλλαβόγραφος

Μὲ γὰ ἀπλῶς ἐνάων
Αἰγύπτου Θεῶν
Καὶ πόλιν φανερώων
Ἐκ τῶν Ἑλληνικῶν.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου

169. Συλλαβόγραφος

Γράμμα μὲ ζῶον ἐάν συνδέσῃς
Κοινὸν δοχεῖον θάποτελέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεραϊδᾶς

170. Μεταγραμματισμὸς

Μ' ἔγεις μέσα στοῦ κεφάλι.
Ἐνα γράμμα ἂν μοῦ ἀλλάξῃς,
Δὲν πιστεύω νὰ τρομάξῃς
Ποῦ ἕνα πλοῖον θὰ προβάλλῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀτρομήτου Σωφραζέτας

171. Ψαροκόκκαλον

* * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ γινώσκωνται κατὰ σειρὰν : Θεὸς ἀρχαῖος, καρπός, ἄγριον ζῶον, τύπος ἀνθρώπος, νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ, ἄνθος, κατάφυτος τόπος, καρπός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

172. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8 2 = Ρήτωρ.
2 8 2 7 3 2 = Ἀρχαία πόλις.
3 5 6 7 1 3 2 = Λατῖνος ποιητής.
4 5 1 7 1 6 2 = Εἰς τῶν 30 Τυράννων.
5 6 4 8 = Ποτόν.
6 5 4 7 3 2 = Ζῶον.
7 6 5 2 3 2 = Ἀρχαία πόλις.
8 5 6 = Θεά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

173. Φωνηεντόλιπον

στγς - ὄς - πτς - κλς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λαδωναίου

174. Ἐπιγραφὴ

Σ Ο Δ Ι Ρ Τ
Υ Π Ε Ρ Η Α
Ε Κ Σ Η Ν Θ

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφὴ
Ποῦ εὐκόλα θὰ διαβωθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Δόξης

175. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κατωτέρω λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰρχικὰ τῶν νάποτελοῦν μίαν τῶν Ἀρπυιδῶν :

Στενός, διάφορος, ἀρτοῦμαι, κοιμοῦμαι, δύσκολον, νέος, νύξ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου

176. Γρῆφος

	τεβ		αἰρω	ναὶ ναὶ ναὶ
ε 1	τεβ	ο'	τιβ	ναὶ ναὶ ναὶ
	τιβ	ην	και	ναὶ ναὶ
		τιβ	χον	ναὶ ναὶ
				ναὶ
				ναὶ νοὶ ναὶ
				ναὶ ναὶ ναὶ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου

Τέλος τοῦ 142ου Διαγωνισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ προσεχὲς ἀρχεταὶ ὁ νέος.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 1-2

1. Ἀλκιβιάδης (Ἀλκη, βία, δῖς.) - 2. Δύτης - λύτης. - 3. Ἰέα. - 4. Ὁ αὐλός, ἡ αὐλή. - 5. Ἡ Ἑλλάς ἐδοξάσθη (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τοῦ Π καὶ κατόπιν κυκλικῶς) - 6. Τὸ ἴδιον εἶναι - 7. ΕΣΤΙΑ (Τένιδος, Περσεύς, ἄρτος, Μάιος, φῶλανα.) - 8. Καλῶς ἀκούειν μᾶλλον ἢ πλουτεῖν θέλει. - 9. Ἡ ἀσυνέπεια ἔχει συνέπεια (ἵα σὺν ἐπὶ αε - γ' σὺν ἐπὶ ας.)

10. Μελινίτις (μέλι, νί, τίς.) - 11. Χίλων - Μίλων. - 12. Μίνως - Σίμων - Κίμων. - 13. Ἥρωις, Ἥρα.

14. Π	Ε	Σ	15. Διὰ τοῦ Α :
Σ	Ε	Ο	
	Ι	Ν	Ι Α Β Α
Σ Ο Α	Ο Μ Ω Ν		Α Δ Α Μ
	Ι Φ Δ		Β Α Φ Ω
Μ	Ω	Ο	Α Μ Ω Σ
Η	Ν	Σ	

16. Ἀρετῆς οἰκτεῖον ἀδικίαν μισεῖν (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἐκ τῶν κάτω δὲ πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω ἐναλλάξ).

17. Σ	Σ	Π	Σ
Ο	Α	Χ	Ο
Ρ	Β	Γ	Ν
Υ	Π	Ε	Ω
Σ	Ν	Μ	Α
	Ο	Ο	Φ
	Σ	Π	Π

18. ΜΑΡΤΙΟΣ - ΙΑΠΩΝΙΑ (Μάρτος, Ἀρδράτ, Ρόπαλον, Ταῖος, Ἰωνᾶς, Ὁσίρις, Σίλβ.) - 19. Οὐδεὶς σιγήσας μετενόησε. - 20. Σὺν θεοῖς οὐδενὸς ἀπορήσωμεν (σὺν - θε εἰς οὐδ - ἐν - ὡς - ἀπορ - εἰς ὡ μεν.)

ΔΑΡΥΓΓΟ-ΩΤΟΛΟΓΟΣ ΙΑΤΡΟΣ
ΜΙΧ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ
Πλατεῖα Ὀμονοίας
Ὁδὸς Δώρου 8α
Ὁραὶ ἐπισκέψεων 10-12 καὶ 3-5

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Γ'Η λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· καὶ παρὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον· Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παρὰ ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς 3 λέξεις ἀπλᾶ. - Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελία δὲν δημοσιεύονται.]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΚΡΑΤΑΙΑ ΕΛΛΑΣ»

Ἰδρύθη ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὀνόματι «ΚΡΑΤΑΙΑ ΕΛΛΑΣ» πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι πανταχόθεν, ἰδίως ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ Χαλκίδι. Συνδρομὴ τριμηνιαία λεπτὰ 60. Διευθυνσις : Σύλλογον «Κραταία Ἑλλάς», Poste-restante, Ἀθήνας.

Πρόεδρος : ΞΕΛΙΓΩΜΕΝΟΣ ΚΛΑΨΙΑΡΗΣ
Ἀντιπρόεδρος : Αἵματοβαφῆς Μακεδονία
Γραμματεὺς : Κυματίζουσα Κυνόδενκ.ς
Ταμίας : Κλάδος Δάφνης
Σύμβουλοι : Λαφροστεφανωμένη Ἑλλάς, καὶ Ἀήτητος Κορυθαίος. (1Δ', 36)

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

Ἀτρόμητο Εὐδωνάνι, Ἀτρόμητος Σωφραζέτα, Ἀστήρ τῆς Ἑλευθερίας, Δοξασμένο 1913, Ἑλλάς τοῦ Ρήγα, Εὐγενὲς Ἰδανικόν, 26ῃ Ὀκτωβρίου, 21ῃ Φεβρουαρίου, Ἰσὸς Ἀράχνης, Μέγας Στρατηλάτης, Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Ταταυλιανός.

Ὑποψήφιοι δημοψηφίσματος, ὑποστηρίζόμενοι ὑπὸ τῆς «Δόξης» καὶ τῆς «Νέας Ἑλλάδος»

Παῖδιὰ μὴ μὲ ξεχνᾶτε

ΑΦΡΟΕΣΣΑ ΘΑΛΑΣΣΑ
ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ

Ἀνταλλάσσω ταχ. δελτάρια πανταχόθεν προτιμῶ καλλογός. Ἀπάντησις ταχίστη. Πρὶγκίπισσα τῶν Δολλαρίων, ὁδὸς Πολυκλείτου, 16. Ἀθήναι. (1Δ', 40)

Πάντες ψηφίσατε τὸ ἀληθὺς ὥραϊον ψευδώνυμον :

ΓΕΝΝΑΙΟΨΥΧΟΣ ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ!

ΕΒΔΟΜΑΙΔΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 14ου ΦΥΛΛΟΥ
(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελ. 139.)

ΑΘΗΝΩΝ : Ν. Σ. Κουτσουβέλης.
ΒΕΛΚΑΣ : Ἀσιάνη Μ. Σταυρίδου.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Ν. Γ. Ἀθανασιάδης, Χαρ. Γ. Λαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ : Θεοδ. Α. Κουβαράς.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Γ. Ἡλ. Πουλόπουλος, Διον. Α. Φωτόπουλος.
ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον.
ΚΥΔΩΝΩΝ : Σπ. Α. Καραλλῆς.
ΚΩΝΣΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ : Σοφία Σ. Νικολαΐδου.
ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙΟΥ : Κ. Γ. Παπαχριστοπούλου.
ΠΑΤΡΩΝ : Μεγάλῃ Ἑλλάς, Φουστιαελᾶς, Ντιν. τῆς Ι. Φοριακάδῃ.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Εὐαγ. Σ. Σουλελῆς.
ΡΑΧΑΙΣ (Γορτυνίας) : Ν. Παπαδόπουλος.
ΣΜΥΡΝΗΣ : Ν. Θ. Νικολαΐδης, Μαρίνα Θ. Νικολαΐδου.
ΥΡΑΣ : Ἀνδρ. Ζουρνιός, Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου (13, 11).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τὸν εὐχρόνιστον ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρονομία καὶ ἐκλήρωθη ὁ ἐν ἰστάῃ ΘΕΩΔΩΡΟΣ Α. ΚΟΥΒΑΡΑΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἀπριλίου